

ELISABETH FRIEBERG

Separatutställning *Blommor och växter från Hôtel Chevillons gräsmatta och Les Jardins de Provence*.
Aguélimuseet 5 juni – 31 juli 2010
Sala

Friberg - årets Aguélistipendiat
Elisabeth Friberg, "Aguélistipendiat", Aguélimuseet, Sala, 5/6 – 31/7 2010

I de målningar Elisabeth Friberg visar på Aguélimuseet i Sala riktas blicken mot den halvtorra markens blommor, som rosor, nejlikor, violer och äppelblom. Mellan mörka fuktiga jordpartier och ljusare gråare, framställs blommorna i små bestånd som öar eller livstecken – händer, munnar, hjärtan.

Elisabeth Friberg är årets Aguélistipendiat. De verk hon visar i Sala är att likna vid skisser. De är gjorda under en stipendiatvistelse i Grèz-sur-Loing utanför Paris, där nordiska konstnärer en gång mötte friluftsmåleriet. Det förväntas kanske inte av en yngre konstnär i dag, men oförskräckt hävdar hon landskapsmåleriet och förser – kanske just därför – målningarna med guldrum och pastellfärgade passepartouter. Att de visas liggande på podier är logiskt både med tanke på motiven och på det omgivande Aguéliska landskapet i museets stora sal.

Carl Larsson skrev i ett brev från Grez att han gett naturen stora famnen och skulle ägna sin konst åt "den ynglande, brunstiga jorden". Bortom storvulnheten anas en okomplicerad glädje över ett nytt måleriskt språk.

Elisabeth Friberg målar långt senare rester av denna natur i en allt komplexare, människopräglad värld. Att måla blommorna i denna franska trädgård är att visa på en levande tradition sedan Carl Larssons dagar. Det är samma blommor, men aldrig samma blommor.

Det må låta romantiskt, men Elisabeth Fribergs måleri kan i vidare mening ses som en motståndshandling, att häva livet mot döden.

De tunna växternas envisa närvaro handlar både om vördnad och smärta. På annat sätt är det svårt att uppfatta det, och i verk som "Jag faller handlöst" och "Hej då Cecilia" tycks blommorna kastade eller slagna till marken.

Hon skildrar allén som vägen man springer fortare och fortare för att komma undan själva rädslan. I en annan målning är nejlikans knoppar mot jorden nog så vackra, men som titeln lyder: "Svärтан blir du aldrig av med".

I livet finns också varma, starkare ögonblick: "Torka dig om munnen tös; ty just nu kysser jag dig". Det är återigen Carl Larssons ord, nu riktade till Karin Bergöö, och i Elisabeth Fribergs oljemålning med den titeln är denna kyss en förväntansfull bukett omgiven av pulslag som röda droppar mot den mörka bakgrunden.

Från och med i år söker Aguélimuseets Vänförening sin stipendiat på landets konsthögskolor. Elisabeth Friberg har just tagit magisterexamen vid Konsthögskolan i Umeå.

Sala 2010-06-09 © Niels Hebert

www.omkonst.com